

Fluitavontuur

Vrijdagmiddag 24 april 14:50u, morgen is de grote dag. Ik zit in mijn werkcollege met alle nodige spullen al bij me voor een weekend bij mijn ouders. Maar dat gaat niet zomaar een weekend zijn. Over 24 uur sta ik, als het goed is, omgekleed en wel in een inspeelruimte van de Adams fluitcentrale in de metropool Ittervoort (in Limburg, wel een hele kilometer van de Belgische grens). Ik heb dan nog 25 minuten om de laatste paar noten met Tijmen door te nemen, voor we gehaald worden om de laatste 5 minuten wachtend voor de deuren van de concertzaal door te brengen, tot deze geopend worden en ik het podium aldaar mag beklimmen.

Terug naar nu. Ik skip het laatste kwartier van mijn werkcollege. Dan kan ik tenminste om half 4 bij Tijmen op de stoep staan voor de allerlaatste repetitie. Eigenlijk valt er niet veel meer aan het stuk te werken. Na verschillende malen goed te zijn afgedwaald en veel meer te hebben gespeeld dan alleen het fluitconcert van Verhey, dat morgen op het programma staat, laat ik Tijmen verder aan zijn lasagne koken. Ik haal midden in de spits een trein naar Utrecht en kom op een beschaafd tijdstip voor het avondeten bij mijn ouders aan.

Het was een vermoeiende dag, ik kijk ernaar uit om deze avond vroeg naar bed te kunnen, zodat ik morgen helemaal uitgerust op het concours kan spelen. Ik loop in mijn hoofd voor de zekerheid nog een keer alles na dat ik morgen nodig kan hebben. Help! Voor ik ga spelen moet ik in drievoud de partijen aan de jury geven... en die liggen nog in Delft! Ik spring op en begin mijn schoenen weer aan te trekken. Ook al heb ik er helemaal geen zin in, ik zal terug moeten naar Delft om de partijen op te halen. Mijn vader heeft niet genoeg inkt in zijn printer zitten om de hele stapel bladmuziek nog een keer uit te printen, en ik had dat al zo zorgvuldig gedaan voor de voorronde. Gelukkig schieten mijn ouders te hulp.

Daar sta ik dan, rond een uur of half 11 's avonds, weer terug in Delft. Mijn vader heeft me gereden, ik was te moe om zelf het stuur te durven nemen. De partijen lagen precies waar ik wist dat ze zouden liggen. We zetten nog even de Ikeakast in elkaar die we meteen maar hadden meegenomen. Die moest toch nog een keer van Utrecht naar Delft.

Uiteindelijk lig ik dan toch tegen middernacht in Utrecht in mijn bed. Nu heb ik alles, alleen morgen nog even spelen.

Na het ontbijt neem ik nog voor de laatste keer mijn solostuk, Mei van Fukushima, door. Daarna oefen ik voor de spiegel mijn introductiepraatje, want daar had ik in de voorronde punten op ingeleverd. Dat zou me niet nog een keer overkomen. Lunch, en dan op naar Ittervoort. Vijf kwartier zou daar met de auto voor nodig zijn, volgens de routeplanner. Dus vertrekken we een uur eerder. Ja hoor, bij Eindhoven is het raak: file! Na enige tijd met de topsnelheid van stapvoets voort te hebben bewogen, stuur ik Tijmen een bericht. Zijn vader en hij gingen op eigen gelegenheid. Zij staan vast net voorbij afslag 34, krijg ik terug. Oei, mijn ouders en ik zijn pas bij afslag 32a. Dat extra uur gaan we hard nodig hebben.

Op een gegeven moment komt er rechts naast ons in de file een auto te staan, het is mijn leraar. We draaien een raampje open. De stress begint inmiddels aardig op te lopen. 14:50u inspelen kan ik alleen nog halen als de file per direct oplost, niet dus. Mijn leraar zijn we inmiddels al weer kwijt geraakt.

Hij heeft me veel succes gewenst, niet alleen met spelen, maar vooral ook met er op tijd aankomen. Het gaat inderdaad heel krap worden om 15:20u voorspelen überhaupt te halen. Gelukkig is Tijmen inmiddels al enige tijd ter plaatse. Tien tot misschien zelfs twintig minuten uitstel zijn te regelen. Ik ben niet de enige met file. Daar is afslag 36, het verkeer rijdt weer.

Daar komen we dan, om 15:20u, Adams binnen. Dankzij een andere kandidaat die zo aardig was om te wisselen, heb ik nog 25 minuten. Er blijven ongeveer 10 min. inspeeltijd over en dan worden we gehaald. We staan nog heel even voor de dichte deuren van de zaal, en dan is het toch eindelijk zo ver.

Alle stress heb ik in de file achtergelaten. Ik overhandig de partijen (helemaal uit Delft) aan de jury. Een van de juryleden is Egbert Jan Louwerse, die vorig jaar ook masterclasses heeft gegeven op de Krashna masterclassdag. (Elk jaar organiseert het Delfts Studenten Muziekgezelschap Krashna Musika een dag met masterclasses voor kamermuziekensembles.)

De zaal is er zo een met vloerbedekking en gordijnen. De akoestiek is er kurkdroog, zeer geschikt voor harmonieorkesten. Ik zal echt alles zelf moeten doen qua toon en klank, wil ik het in de zaal aan laten komen. Zelfs meer dan wat ik over wil brengen, want er is ook nog een airco die niet uit kan. Maar de zaal heeft een goed podium met een mooie vleugel.

Als eerste speel ik Mei. 冥 Het Japanse teken staat voor duister, bleek, ongrijpbaar, het verwijst naar het hiernamaals. Volgens een oud Japans geloof kan het geluid van de fluit de doden bereiken. Het stuk bevat veel invloeden van shakuhachi muziek. De shakuhachi is een Japanse fluit, een soort kruising tussen een blokfluit en een dwarsfluit, die van origine voor meditatieve doeleinden werd gebruikt.

K. Fukushima - Mei

Ik speel uit mijn hoofd, daardoor zie ik wat er in de zaal gebeurt. In het begin leest de jury aandachtig mee in haar kopieën van de bladmuziek. Al klinkt het heel vrij, Mei is ritmisch zeer complex. Ik weet dat ik het niet foutloos speel, maar ik focus op de sfeer en de intensie van het stuk, zodat het publiek dat niet meeleeft er in ieder geval maximaal van kan genieten. Er is niet heel veel publiek, maar een beetje in een hoekje van de zaal zitten een man en een vrouw. De man zit er heel ontspannen bij, met zijn ogen dicht, en lijkt op te gaan in de muziek. Even later volgt een van de juryleden zijn voorbeeld! So far, mission accomplished. Al trekken ze nog zo veel punten af voor mijn fouten, ik ben tevreden.

T.H.H. Verhey -
Fluitconcert No.1

Mijn tweede en afsluitende stuk is het Fluitconcert No.1 Op.43 van Verhey, een laat-romantisch concert voor fluit en orkest. Tijmen is mijn orkest. Het is een totaal ander stuk dan het eerste. De moeilijkheid hierin zit hem voor al in het gemakkelijk spelen van de enorme hoeveelheid snelle noten, alsof het versieringen zijn en het geen moeite kost. Ik heb minder oog voor het publiek omdat ik nu ook aandacht nodig heb voor het samenspel. Maar Tijmen begeleidt geweldig en voor mijn gevoel lukt het goed om het stuk niet alleen te spelen, maar er ook *mee* te spelen. Wat de jury er ook van mag vinden, ik heb in ieder geval lekker gespeeld.

Bron: www.fluitconcours.nl, fotografie: Mehdi Taherian

Nu is het wachten op de uitslag. Door alle vertragingen van eerder, was ik de laatste kandidaat. Er is nog precies tijd voor een kop thee en een paar marimbanoten (het staat er vol met marimba's, en ja, dat speel ik ook). Dan is het al tijd voor het slotconcert en de prijsuitreiking. Vorig jaar had ik ook meegedaan. Toen eindigde ik tweede van mijn categorie. Mijn leraar had me van te voren gewaarschuwd, dit jaar was mijn programma veel zwaarder, het zou al heel goed zijn als ik weer die tweede plaats zou kunnen halen.

Het concours is ingedeeld in 4 leeftijdscategorieën, grofweg: basisschoolleerlingen, middelbare scholieren, studenten (die geen conservatoriumopleiding doen) en ouder. In iedere categorie kan een eerste prijs gewonnen worden, (of niet, als ze zelfs de beste er niet goed genoeg voor vinden). Daarna wordt aan één van deze winnaars de hoofdprijs toegekend. Mijn categorie wordt als laatste gedaan. Ik heb niet de 3e prijs, ook niet de 2e. Die wordt gewonnen door de andere leerling van mijn leraar die mee heeft gedaan, een vooropleiding studente uit Den Haag. Zou het me dit jaar gelukt zijn om 1e te worden? Ja, mijn naam wordt genoemd! Nu door voor de hoofdprijs. Na nog een paar muzikale intermezzo's en de uitreiking van enkele bij-prijzen, is het dan zo ver. De winnares van vorig jaar heeft weer de eerste prijs van de categorie onder mij. Een van ons zal het zijn. Dit jaar ben ik het! Ik word naar voren geroepen en ontvang een beeldje van de Stichting Johan van Vossen. De grote hoofdprijs is een week fluit seminar in de buurt van Brugge, komende zomer. Dan krijg ik vijf dagen lessen, masterclasses en workshops op dwarsfluit en piccolo van vier grote namen in de Belgische fluitwereld. Dus na de zomer speel ik als het goed is nog beter fluit (en piccolo).

De dag wordt afgesloten met een concert door James Galway en fluitkwintet Quintessenz. Lekker luisteren en zelf niet spelen. De dag is voorbij. Tot zover mijn fluitavontuur, morgen sta ik de dag met buisklokken achter het VU-Orkest.

Graag wil ik nog een aantal mensen in het bijzonder bedanken, zonder wie ik deze prestatie niet had kunnen leveren: Jeroen Bron, mijn leraar, voor alle goede lessen; Marianne van der Spaa, mijn moeder, voor alle waardevolle aanvullingen op de interpretatie van de muziekstukken; Tijmen de Ridder voor de super begeleiding; en Han van der Spaa, mijn vader, voor de video opnamen (zie QR-codes) en vervoer.

Door Linda van der Spaa